

ΗΡΑΚΛΗΣ ΓΕΩΡΓΑΝΤΗΣ

Τρεις βαθμοί μυωπίας

ΒΙΒΛΙΟ 2

Ναταλία

Να 'χεις μία ανεξήγητη αγωνία που όμως
κάθε φορά που ελέγχεις δεν βρίσκεις λογική.
αφού για σένα θα 'ναι ο κόσμος
εγώ, το δάσος και εσύ.

Να μην ακούς θορύβους παρά μόνο
το σπάσιμο των φύλλων που πατάς.
Και όταν τα μάτια σου ώρες ανταμώνω
να θες μόνο εμένα να κοιτάς.

Η.Γ.

Λίγα λόγια για τη σειρά «Τρεις βαθμοί μυωπίας»

Πρόκειται για μία σειρά τριών νουάρ βιβλίων με κοινό στοιχείο την εσφαλμένη κατανόηση του περιβάλλοντος, στην οποία οδηγούνται οι πρωταγωνιστές εξαιτίας της επιπόλαιης τάσης τους να σχηματοποιούν, κατά το δοκούν, αδιευκρίνιστες καταστάσεις και συναισθήματα. Πιθανολογούν ότι οι γύρω τους θα προβούν στις επιλογές στις οποίες θα προέβαιναν οι ίδιοι, ενώ θεωρούν ότι μπορούν να ελέγξουν ενδεχόμενες αποκλίσεις από αυτές, οργανώνοντας προσωποποιημένες στρατηγικές. Έχουν πάντα τη σιγουριά ότι μπορούν να καταφέρουν να πατρонаρουν το περιβάλλον τους ώστε να ανταποκρίνεται στις δικές τους προσδοκίες. Η επιπολαιότητα αυτή τους δίνει πρόσκαιρα αυτοπεποίθηση, για να προχωρήσουν σε επιλογές που δεν θα είχαν κάνει ποτέ αν δεν επέμεναν να αγνοούν τις ενδείξεις που είχαν μπροστά τους και επέλεγαν να δουν καθαρά την πραγματικότητα που τους παρουσιαζόταν. Για τον συγγραφέα, η ελλιπής κατανόηση συναισθημάτων και χαρακτήρων είναι παρόμοια με τη θολή οπτική του φυσικού περιβάλλοντος, όταν επιλέγει να το αντικρίσει κανείς με τη στρέβλωση που επιφέρουν τρεις βαθμοί μυωπίας.

Ενώ συνήθως σε ένα αστυνομικό μυθιστόρημα οι πρωταγωνιστές γνωρίζουν την αλήθεια, και η αγωνία του αναγνώστη επικεντρώνεται στην αποκάλυψή της, στα μυθιστορήματα της σειράς «Τρεις βαθμοί μυωπίας» ο αναγνώστης παρασύρεται από τον τρόπο σκέψης των πρωταγωνιστών, ταυτίζεται με αυτόν, και συνεπώς η ανατροπή που έρχεται στο τέλος εκθέτει και τον ίδιο. Έτσι, ολοκληρώνοντας την ανάγνωση, και ο ίδιος ο αναγνώστης αναγκάζεται να ανατρέξει στο σύνολο του μυθιστορήματος για να εντοπίσει τα δικά του λάθη.

Και στα τρία βιβλία αναλύονται επιλογές και στρατηγικές των πρωταγωνιστών γύρω από τον έρωτα, την εξουσία, το χρήμα, τις αλλαγές που επιφέρει στη ζωή μας η απώλεια ή ο θάνατος προσώπων, καθώς και οι σχέσεις γονέων και παιδιών. Η ιστορία κάθε βιβλίου είναι διαφορετική, όπως και οι πρωταγωνιστές. Ο συγγραφέας μάς παρουσιάζει κάθε φορά διαφορετικούς χαρακτήρες, οι οποίοι όταν βρεθούν υπό πίεση, αδυνατούν να δουν καθαρά, ενώ κάθε βιβλίο κορυφώνει την έντασή του στο τέλος, χωρίς να πιέζει τον αναγνώστη να διαβάσει και το επόμενο της σειράς προκειμένου να απαντηθούν ερωτήματα ή κενά που άφησε το πρώτο. Τα βιβλία έχουν γραφτεί κατά τέτοιο τρόπο ώστε μπορούν να διαβαστούν και με διαφορετική σειρά από αυτή που έχουν εκδοθεί. Προκειμένου να μη δημιουργείται σύγχυση στον αναγνώστη για την ταυτότητα κάθε βιβλίου, ο τίτλος διαφοροποιείται, με την προσθήκη σε αυτόν του γυναικείου ονόματος που αποτελεί την πρωταγωνίστριά του.

Στο δεύτερο βιβλίο που κρατάτε στα χέρια σας, με τίτλο «Τρεις βαθμοί μυωπίας –Ναταλία», εκτός των ανωτέρω ο συγγραφέας εστιάζει στην αγωνία της γυναίκας για τη μητρότητα. Οι εσφαλμένες επιλογές και η μυωπική προσέγγιση της μητέρας αυτή τη φορά δεν έχουν αποδέκτη απλώς κάποιον αόριστο στόχο, αλλά το ίδιο της το παιδί.

Στο τρίτο βιβλίο που θα εκδοθεί σύντομα, με τίτλο «Τρεις βαθμοί μυωπίας – Άννα», ο συγγραφέας ολοκληρώνει το συγκεκριμένο έργο του, παρουσιάζοντας την τάση των ανθρώπων να ενσωματώνουν στην προσωπικότητά τους περισσότερους χαρακτήρες, καθένας από τους οποίους κυριαρχεί ή επιλέγεται να κυριαρχήσει ανάλογα με τα ερεθίσματα του περιβάλλοντός του. Οι πρωταγωνίστριες δανείζουν και δανείζονται εαυτούς τους οποίους αφομοιώνουν τόσο καλά, ώστε και οι ίδιες αδυνατούν κάποιες φορές να διευκρινίσουν ποιες είναι.

Ευχαριστώ πολύ την ασκούμενή μου, Ευτυχία Τεμπέλη, για την ακούραστη βοήθειά της.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο ΑΝΔΡΕΑΣ είχε κλείσει το πρώτο ραντεβού με τη Ναταλία μέσω του πρακτορείου συνοδών με το οποίο συνεργαζόταν τότε. Το τηλέφωνο του πρακτορείου και το όνομά της του τα είχε δώσει ο Γιάννης σε ένα πάρτι που διοργάνωσε στο σπίτι τους η γυναίκα του, η Τίνα, χωρίς κάποια ιδιαίτερη αφορμή. Ήθελε απλώς να συγκεντρώσει γύρω της ανθρώπους, γνωστούς ή λιγότερο γνωστούς, σχετικούς και άσχετους μεταξύ τους.

Ανάμεσα σε όλους είχε καλέσει και τον Ανδρέα, με τον οποίο τους συνέδεε μια τυπική γνωριμία, αφού ήταν ο καρδιολόγος που κούραρε τον πατέρα της και παλαιότερα τη μάνα της. Την περίοδο εκείνη βρισκόταν σε ένα μεταβατικό στάδιο της ζωής του επιχειρώντας με αποφασιστικές κινήσεις την ανατροπή της ρουτίνας του. Την επόμενη μέρα θα πετούσε για Ιταλία προκειμένου να υπογράψει τα συμβόλαια αγοράς ενός κτήματος με μηλιές έξω από τη Ρώμη. Προσανατολισμός του δεν ήταν να εγκατασταθεί κάποτε σε αυτό, ωστόσο τον γοήτευε η ιδέα της ενσωμάτωσης ενός όμορφου ακινήτου στην ιδιοκτησία του. Και μέχρι να ολοκληρωθεί η όλη διαδικασία έπληττε απόρητα.

Πήγαινε αρκετός καιρός που είχε κατασταλάξει ότι κανείς από το περιβάλλον του δεν του προσέλυε το ενδιαφέρον. Η μόνη φίλη με την οποία είχε διάθεση να επικοινωνεί και της είχε ανακοινώσει την πρόθεσή του για την αγορά ήταν η Φαίη, συμφοιτήτριά του από το πανεπιστήμιο, που όμως τα τελευταία τρία χρόνια δούλευε στο Μά-

ντσεστερ ως αιματολόγος. Η πρόσκλησή του, λοιπόν, στο πάρτι ήταν η κατάλληλη διέξοδος για να βρεθεί με άγνωστο κόσμο.

Οι προσκεκλημένοι ήταν περίπου είκοσι άτομα. Αν έψαχνε κανείς ένα κοινό χαρακτηριστικό τους, θα μπορούσε να πει ότι όλοι τους είχαν στη ζωή τους ως βασική προτεραιότητα τη διασκέδαση. Ήταν σχετικά καλά ντυμένοι και έδειχναν ευκατάστατοι. Κανείς τους δεν ξεπερνούσε την ηλικία των σαράντα. Η άνοιξη είχε προχωρήσει αρκετά και πλέον, λίγο μετά το Πάσχα, οργανώνονταν οι συμμαχίες για τις διακοπές του καλοκαιριού. Κάποιες παλιές φιλίες είχαν χαλάσει, κάποιες νέες έπρεπε να δημιουργηθούν.

Ο Γιάννης είχε παντρευτεί πριν από τρία χρόνια την Τίνα, μετά από ενός έτους σχέση. Εκείνη ήταν τότε μόλις είκοσι τεσσάρων ετών κι εκείνος τριάντα πέντε. Είχε πληροφορηθεί ότι ο πατέρας του είχε αφήσει διαθήκη με την οποία όριζε ότι ο Γιάννης θα είχε όσο ζούσε τη διαχείριση της περιουσίας του, η οποία όμως θα περιερχόταν μετά τη γέννηση του πρώτου παιδιού του σε εκείνο.

Το οικονομικό αυτό κίνητρο ήταν καθοριστικό για την Τίνα κι έτσι τον ανεχόταν υπομένοντας τα μειονεκτήματα του χαρακτήρα του και τις ενοχλητικές συνήθειές του. Η καθημερινή επίσκεψη στη χαρτοπαικτική λέσχη, όπου σύχναζαν κάθε είδους αποβράσματα, ήταν η ενοχλητικότερη απ' όλες. Ακόμη και λίγο πριν από το πάρτι είχαν τσακωθεί, γιατί ο Γιάννης αρνιόταν να κρεμάσει έναν καθρέφτη που είχε αγοράσει η Τίνα για το σαλόνι. Ήταν τόσο άγριος ο καβγάς, που η Τίνα, φοβούμενη μήπως τον σπάσει, τον μετέφερε κακήν κακώς στην κρεβατοκάμαρά τους και τον άφησε πίσω από την πόρτα. Όμως, όπως πάντα, δεν έδωσε συνέχεια στο επεισόδιο. Ο Γιάννης αποτελούσε γι' αυτήν ένα ομόλογο για την εξαργύρωση του οποίου έπρεπε

να κάνει υπομονή. Οι προσδοκίες της βέβαια δεν είχαν ευοδωθεί ακόμη, αφού δεν είχε μείνει έγκυος.

Στην τραπεζαρία, οκτώ άντρες έπαιζαν χαρτιά ενώ οι γυναίκες μαζί με δύο ακόμη άντρες κάθονταν στο σαλόνι που απλωνόταν σε συνεχόμενο χώρο, στο βάθος του σπιτιού. Η ώρα είχε φτάσει δέκα και ήδη είχαν συμπληρώσει τρεις ώρες παίζοντας. Μπροστά στον καθένα υπήρχε ένα μισογεμάτο ποτήρι με ποτό κι ανάμεσά τους μπουκάλια με ούισκι, βότκα, ξηροί καρποί, τασάκια κι ένα μεταλλικό δοχείο για παγάκια που πλέον είχε μόνο νερό.

Οι περισσότεροι έπιναν το δεύτερο ποτό τους ενώ ο Γιάννης είχε ήδη πει μισό μπουκάλι βότκα. Το σουλούπι του ήταν εντελώς διαφορετικό από αυτό των υπολοίπων. Φορώντας στενό τζιν παντελόνι και γκρι τσαλακωμένο πουκάμισο με ανοιγμένα τα τρία κουμπιά για να φαίνεται το τριχωτό στήθος του, κάθε άλλο παρά ταίριαζε με την αστική εικόνα των προσκεκλημένων. Το βλέμμα του ήταν σταθερά απειλητικό και τρομακτικό. Κάθε μορφοσμός του έμοιαζε με προειδοποιητική κίνηση πριν εξαπολύσει επίθεση. Οι κινήσεις του νευρικές και τα δάχτυλά του μακριά και χοντρά. Άγγιζε τα πάντα βίαια και απότομα, σαν να είχαν τοποθετηθεί σε λάθος σημείο κι εκείνος, αγανακτισμένος, τα έδιωχνε από μπροστά του ώστε να τον ενοχλούν λιγότερο. Δεν τα επανατοποθετούσε, απλώς τα απομάκρυνε σαν να ήταν άχρηστα. Εκείνα ήταν αδύνατο να εξηγήσουν τον λόγο της απόρριψης.

Την ίδια εντύπωση εξέπεμπε και στους ανθρώπους που ήταν δίπλα του. Το περίεργο ήταν βέβαια ότι ενώ εκείνοι μπορούσαν να αντιδράσουν, παρ' όλα αυτά επέλεξαν να έχουν όσο το δυνατόν διακριτικότερη παρουσία, για να τον ενοχλούν λιγότερο. Στο ελάχιστο διάστημα που έπαιρναν τον λόγο προσπαθούσαν πανικόβλητοι να συντάσσουν τις προτάσεις τους με κοφτές και αργκό εκφράσεις, για

να του κεντρίσουν το ενδιαφέρον, ενώ κατέβαζαν τα μάτια και έκοβαν την αφήγησή τους όταν διαπίστωναν πως, επιδεικτικά, αυτός έστρεφε την προσοχή του άλλου, δείχνοντας ότι έπληττε ακούγοντας πράγματα που εκείνοι θεωρούσαν συναρπαστικά.

Η δεσποτική παρουσία του επηρέαζε τον χαρακτήρα όλων. Όταν ένας από την παρέα απευθυνόταν σε άλλον, τότε εκείνος, αντιγράφοντας τον Γιάννη, τον άκουγε διεκπεραιωτικά, πιστεύοντας ότι η αγενής συμπεριφορά θα του προσέδιδε περισσότερη αίγλη. Κανείς δεν ήθελε να τονώνει την αυτοπεποίθηση του άλλου αναγνωρίζοντας ως ενδιαφέροντα τα λεγόμενά του. Μια τέτοια αποδοχή θα τον μετέτρεπε σε πρωταγωνιστή και αυτό ήταν κάτι που ήθελαν να αποφύγουν. Αρκούσε η δεδομένη ήττα τους από τον Γιάννη. Δεν ήθελαν να φορτωθούν ακόμα περισσότερες. Έτσι όλοι τους απέπνεαν προς όλους επιθετικότητα και ειρωνεία.

Οι γυναίκες –πού και πού– πλησίαζαν από το σαλόνι στο τραπέζι με διάφορες πρόχειρες δικαιολογίες, αλλά με κύριο στόχο να σχολιαστούν και να σχολιάσουν τον Γιάννη. Η εμφάνισή του, με την πληθώρα αλλόκοτων χαρακτηριστικών, τους έδινε αρκετές αφορμές για σεξιστικά πειράγματα. Τα σχόλια εστιάζονταν στα σχετικά μακριά και αχτένιστα ατίθασα μαλλιά του που, σε συνδυασμό με το μούσι του, έδιναν την εικόνα ανθρώπου των σπηλαίων αλλά παράλληλα και κτηνώδους εραστή. Οι δικές του παρατηρήσεις επικεντρώνονταν, όπως άλλωστε και το βλέμμα του, στην περιοχή ανάμεσα στη λεκάνη και το στήθος τους.

Ο Ανδρέας, που καθόταν δίπλα του, παρατηρούσε με ουδέτερη έκφραση. Δεν μιλούσε, αλλά ούτε κανείς απευθυνόταν σ' εκείνον. Συνειδητοποιούσε ότι σε αυτή τη συνάντηση δεν είχε προβλεφθεί θέση που θα του ταίριαζε, αλλά δεν ήθελε να διεκδικήσει και τη διαφοροποίηση του σκηνικού. Αυτό καλώς είχε. Εκείνος δεν έπρεπε να βρίσκεται εκεί.

Η στάση του αυτή προκάλεσε το ενδιαφέρον του Γιάννη. Έτσι, τώρα που έκαναν διάλειμμα από το παιχνίδι, επέλεξε αυτόν ως τον κύριο αποδέκτη των ιστοριών για τις ερωτικές περιπτώξεις του, θέλοντας να του επιβληθεί ως άντρας αφού, όπως πίστευε, αυτός που αφηγείται είναι ο ενεργητικός εραστής ενώ αυτός που ακούει, ο παθητικός.

«Η πρώτη διείσδυση από τον άντρα γίνεται από τους ακουστικούς πόρους», του είχε πει κάποτε ένας φίλος του δάσκαλος. «Γι' αυτό οι γυναίκες επιλέγουν όσους έχουν ελκυστικό λόγο».

«Εγώ όμως δεν θέλω να γαμάω αυτιά, δάσκαλε», τον είχε ειρωνευτεί ο Γιάννης.

«Προκειμένου να ερεθιστεί κι ο ερωτικός πόρος», είχε συμπληρώσει ο δάσκαλος σηκώνοντας με τον δείκτη τα γυαλιά του ψηλότερα στη μύτη του, «το θέμα της συζήτησης πρέπει να είναι σεξουαλικό και να αναλύεται κατά τον πιο πρόστυχο τρόπο».

«Τώρα τα λες καλά», τον είχε διακόψει. «Για συνέχισε τις παπαριές σου».

«Με χυδαίες εκφράσεις, ακολασία, αναίδεια. Σεξουαλικά όργια με παντρεμένες, με σερβιτόρες, με πόρνες».

«Να ξέρεις ότι είμαι ο καλύτερος μαθητής σου», του είχε πει ο Γιάννης χτυπώντας τον στην πλάτη.

Και πράγματι ήταν. Στις παρέες του το μόνιμο θέμα συζήτησης ήταν το σεξ. Μιλούσε τώρα στον Ανδρέα χειρονομώντας και τυλίγοντας κατά διαστήματα την παλάμη του στο μπράτσο του, ως ένδειξη οικειότητας, αλλά ουσιαστικά για να του επιβληθεί και να κρατήσει σταθερό το ενδιαφέρον του. Ανά διαστήματα κοίταζε την Τίνα σαν δραπέτης κατά τη διάρκεια καταδίωξης, για να σιγουρευτεί ότι δεν γινόταν αντιληπτός από εκείνη, αλλά κυρίως για να δώσει τον χαρακτήρα του μυστικού στην αφήγηση και να την κάνει περισσότερο ελκυστική στον Ανδρέα.

«Μια μέρα θα παραγγείλω δύο και θα τις πάρουμε μαζί, γιατρέ», είπε τινάζοντας με αντεστραμμένη παλάμη τα δάχτυλα του χεριού του πάνω στον ώμο του Ανδρέα και συνέχισε γελώντας: «Οι σφυγμοί σου μετά θα χτυπήσουν πεντακόσια. Αν κάνεις καρδιογράφημα εκείνη τη στιγμή και το πας στο πανεπιστήμιο, θα το κορνιζάρουν».

Ο Ανδρέας τον άκουγε χαμογελώντας με ήπια συγκατάβαση. Ο Γιάννης, βλέποντας ότι οι αντιδράσεις του δεν ακολουθούσαν την κλιμάκωση της αφήγησής του, κατάλαβε ότι δεν τον είχε πείσει. Συγκεντρώθηκε για λίγο στον εαυτό του δείχνοντας ότι επεξεργαζόταν κάποια σκέψη. Σήκωσε το ποτήρι του και το άδειασε στο στόμα του. Μετά έγειρε το κεφάλι στο πλάι και στύλωσε το βλέμμα του στον Ανδρέα, θέλοντας να του δείξει ότι υποχρεωνόταν με δυσκολία σε μια παραχώρηση που ο συνομιλητής του την είχε κερδίσει επάξια. Παρίστανε ότι αν και δεν ήταν διατεθειμένος καταρχήν να το κάνει, εντούτοις ο Ανδρέας άξιζε το δώρο που θα του έδινε.

Έβγαλε από το πορτοφόλι του την κάρτα του πρακτορείου όπου δούλευε η Ναταλία και με το δεξί του χέρι την έβαλε βαθιά στην εσωτερική θέση του σακακιού του Ανδρέα, κρατώντας το σφιχτά μέσα σε αυτή και τον κοίταξε με έμφαση, έτοιμος να προβεί σε μια ανακοίνωση αντάξια του δώρου που προσέφερε. «Ναταλία!» είπε τελικά και λύγισε το μεσαίο δάχτυλο στηρίζοντας πάνω του τον αντίχειρα, θέλοντας να συμβολίσει με τον τρόπο αυτόν την αυξημένη σεξουαλικότητα της Ναταλίας.

Για όνομα του Θεού, αναρωτήθηκε έκπληκτος ο Ανδρέας κοιτώντας γύρω του. Δεν έχει κανένα όριο; Κάνει κωλοδάχτυλο μπροστά στις γυναίκες;

Ο Γιάννης, ικανοποιημένος από την έκπληξη που είδε στο πρόσωπο του Ανδρέα και για να τον σοκάρει ακόμη περισσότερο, διέγραψε με αυτόν τον συμβολισμό των δα-

χτύλων τρεις κύκλους στον αέρα, έχοντας βγαλμένη τη γλώσσα έξω και πλάγια, ενώ ταλάντευε το κεφάλι του μπρος πίσω.

Το όνομά της ακούστηκε μέχρι το σαλόνι. Το αλκοόλ βρισκόταν σε τέτοια συγκέντρωση πλέον στο αίμα του, που τον δυσκόλεψε να ελέγξει την ένταση της φωνής του. Όλοι είδαν την κίνηση του χεριού του. Αποτέλεσε ευτύχημα το γεγονός ότι δεν τον είχε ακούσει η Τίνα, που ήταν στην κουζίνα εκείνη τη στιγμή. Ο Ανδρέας ενοχλήθηκε από την ξαφνική οικειότητα και αισθάνθηκε την ανάγκη να απομακρυνθεί. Ο Γιάννης, που δεν διέθετε αισθητήρες σεβασμού για να υποχωρεί και έτσι να μετριάζεται η δυσφορία που προκαλούσε με την παραβίαση του προσωπικού χώρου του άλλου, αλλά θεωρούσε ότι η αμήχανη αντίδραση είναι η φυσιολογική συνέπεια της καταλυτικής νίκης του, δεν πτοήθηκε καθόλου. Τέντωσε το χέρι του ακουμπώντας το στο σβέρο του Ανδρέα και, τραντάζοντάς τον, συνέχισε δυνατά: «Και πρόσεξε, ε; Εγώ δεν την έχω πάρει ακόμη!»

A NAMEΣΑ ΣΤΑ ΑΤΟΜΑ που άκουσαν από το σαλόνι τον Γιάννη να φωνάζει το όνομα της Ναταλίας και γύρισαν βλέποντας τη χειρονομία του ήταν και η δεκαοκτάχρονη αδελφή της Τίνας, η Ελβίρα. Καθόταν στην πολυθρόνα και φορούσε μπεζ φαρδύ φουστάνι που έσφιγγε με λάστιχο κάτω από το στήθος. Ήταν μακιγιαρισμένη εκκεντρικά. Προσέλκυε εύκολα τους άλλους, αφού διέθετε ικανά οπτικά ερεθίσματα για να τους γεννήσει την επιθυμία να την εξερευνήσουν. Η ουδέτερη αυστηρότητα και μελαγχολία του προσώπου της, σε συνδυασμό με το έντονο βάψιμο, προκαλούσε την εντύπωση ότι κάτι εξαιρετικό κρύβεται μέσα της.

Μετά όμως από συναναστροφή δεκαπέντε λεπτών, το προφίλ της συγκροτημένης προσωπικότητας κατέρρευε. Πίσω από τη μάσκα που ράγιζε δεν υπήρχε τίποτε άλλο παρά μόνο κενό και ένα υγρό βλέμμα που γινόταν αλλόκοτο. Οι συναισθηματικές αντιδράσεις της ήταν ασυνεπείς. Γελούσε όταν δεν έπρεπε, θύμωνε όταν έπρεπε να ενθουσιαστεί, ενώ δεν είχε καμιά αίσθηση του χιούμορ. Έτσι, όλοι σιγά σιγά απομακρύνονταν διακριτικά και αδιαφορούσαν γι' αυτήν, αποφεύγοντας ακόμη και να την κοιτάξουν, για να μην αναγκαστούν να ανοίξουν ξανά κουβέντα μαζί της.

Η ίδια, αρνούμενη την απόρριψη, άφηνε το σώμα της στον ίδιο χώρο, αλλά η σκέψη της δραπέτευε από τη στιγμή, χανόταν σταδιακά από το περιβάλλον και εντασσόταν σε μια εικονική πραγματικότητα, σε μια φαντασίωση, που

είχε λυτρωτικό χαρακτήρα. Αρχικά, έσβηνε τα πάντα γύρω της φτιάχνοντας μια σκοτεινή άβυσσο, όπου μια μικρή φλόγα από κεράκι γενεθλίων ακουμπισμένο σε άσπρο πιάτο δεχόταν ένα απαλό αεράκι και τρεμόπαιζε. Το κερί δεν έσβηνε, αλλά σιγά σιγά βυθιζόταν όλο και πιο βαθιά, ώσπου στο τέλος δεν φαινόταν τίποτε άλλο παρά μόνο σκοτάδι. Έτσι ηρεμούσε.

Κάποιες φορές έκλεινε και για λίγα δευτερόλεπτα τα μάτια ώστε να διώξει το φως από το φυσικό περιβάλλον και να αφιερωθεί απερίσπαστη στο χάος. Μετά άνοιγε τα μάτια και σαν κυνηγός έλεγχε την περίμετρο για να επιλέξει το θήραμά της, δηλαδή κάποιον άντρα που βρισκόταν γύρω της, και να παίξει μαζί του μια φανταστική ερωτική σκηνή. Όταν κατέληγε στην επιλογή της, χαμήλωνε τα μάτια κοιτάζοντας διακριτικά ανάμεσα στα πόδια του. Στη συνέχεια, το βλέμμα της γινόταν απλανές και δεν τον ξανακοιτούσε ποτέ ευθέως αλλά μόνο με την περιφερειακή όραση. Είχε στο μυαλό της γραμμένο από πριν έναν συγκεκριμένο ρόλο και απλώς αναζητούσε διαρκώς νέους παρτενέρ για την εκτέλεσή του: Εκείνος έμπαινε μέσα στο σπίτι του γεμάτος νεύρα από κάτι που του είχε συμβεί και για το οποίο δεν ευθυνόταν η Ελβίρα. Εκείνη ήταν γυμνή στο σαλόνι του σπιτιού του και τον κοιτούσε φοβισμένη. Θυμόταν την ύπαρξή της μόνο όταν την έβλεπε, αφού όλη τη μέρα είχε ξεχάσει την παρουσία της. Την πλησίαζε και, κατεβάζοντας το παντελόνι μέχρι τα γόνατα, χωρίς να το βγάλει εντελώς, βυθιζόταν μέσα της, ξεσπώντας πάνω στο κορμί της όλη την καταπίεση της ημέρας του. Η ίδια, με κάθε νέα ώθηση, ένιωθε σαν κρυστάλλινο ποτήρι που εκσφενδονίζεται για να γίνει χίλια κομμάτια. Δεν τον κοιτούσε στα μάτια. Τα είχε κλειστά και απολάμβανε την εκτόνωσή του πάνω της. Τη διαδρομή της μέχρι να θρυμματιστεί. Όσο πιο χυδαία στοιχεία έβαζε σε αυτή τη δια-

δρομή, τόσο περισσότερο το απολάμβανε. Κι όταν εκείνος τελείωνε πάνω της, η Ελβίρα έβλεπε το ποτήρι να σπάει πάνω σε κόκκινο τοίχο. Εκείνος σηκωνόταν όρθιος και ανέβαζε το παντελόνι του, χωρίς να της δίνει καμιά σημασία. Πεσμένη ανάσκελα στο πάτωμα, τον παρατηρούσε χωρίς να ξεκολλά τα μάτια της, μέχρι τη στιγμή που έδενε τη ζώνη του. Περνούσε το λουρί μέσα από την πόρπη και, κρατώντας τη σφιγμένη στη μέση του με το ένα χέρι, άφηνε να αιωρείται η άκρη της ανάμεσα στα πόδια του ψάχνοντας την τρύπα για να την ασφαλίσει. Σε αυτό το σημείο την έπιανε πάντα ταχυπαλμία. Για κάποιον λόγο, θεωρούσε αυτή την πιο πρόστυχη εικόνα που μπορούσε να της προσφέρει ένας άντρας. Μετά εκείνος έφευγε. Κι εκείνη έμενε μόνη της, διαλυμένη σε χίλια κομμάτια. Ταμάζεψε από το πάτωμα, τα ένωνε ώστε να μοιάζει πάλι με ποτήρι, άνοιγε την πόρτα του σπιτιού του και έφευγε. Χωρίς να τον χαιρετήσει και χωρίς να τον ξαναδεί πια ποτέ της. Φανταζόταν να φεύγει κρατώντας το ποτήρι στα χέρια της. Δεν του έλειπε ποτέ κανένα κομμάτι. Έμοιαζε άθικτο. Όμως ήταν βρόμικο. Θαμπό.

Η σκηνή δεν ολοκληρωνόταν με όλους. Όταν από την οπτική επαφή με τον φανταστικό εραστή της εντόπιζε κάποια αδέξια κίνηση ή έκφρασή του, τον έκοβε όπως ο σκηνοθέτης κόβει το γύρισμα όταν ο πρωταγωνιστής τρολάρει. Και τότε η οθόνη έσβηνε. Έστρεφε το βλέμμα της σε αντικείμενα που βρίσκονταν γύρω του για να προσέξει τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά τους ή άνοιγε το κινητό της για να ελέγξει τις ειδοποιήσεις που είχαν έρθει.

Ένα τέτοιο παιχνίδι είχε ξεκινήσει με τον Άρη, τον άντρα της Μαριάννας, η οποία εδώ και έξι μήνες ήταν δικηγόρος του Γιάννη. Το ζευγάρι καθόταν μαζί στο σαλόνι, αφού είχαν προσκληθεί για πρώτη φορά και δεν είχαν οικειότητα με τους άλλους. Ο Άρης κοιτούσε στα μάτια τη Μα-

ριάννα και έδειχνε απόλυτα ερωτευμένος μαζί της. Εκείνη φαινόταν να απολαμβάνει την κατάκτησή της και πιστώνοντάς τη στη γοητεία της, είχε ανεβασμένο τον δείκτη της αυτοπεποίθησής της στα ύψη. Για να δείχνει ότι ανταποκρίνεται, είχε ακουμπισμένο το χέρι της στο εσωτερικό του ποδιού του Άρη, ενώ δεν κρατούσε μαζί του οπτική επαφή για να μην προδοθούν. Αυτός σε φανερή έξαψη, κοκκίνιζε και ανά διαστήματα σήκωνε το χέρι της από τον μηρό του για να μη φανεί περισσότερο ο ερεθισμός του. Η Μαριάννα, από την άλλη, ατένιζε δήθεν αδιάφορα προς την πλευρά των αντρών, ψάχνοντας ακόμη μεγαλύτερη επιβεβαίωση. Η Ελβίρα, που είχε αντιληφθεί αμέσως την ερωτική ασυμμετρία, είχε βρει περιθώριο για να υφάνει τη φαντασίωσή της, αλλά σταμάτησε αιφνίδια όταν είδε τον Γιάννη να βάζει την κάρτα στο σακάκι του Ανδρέα και να φωνάζει το όνομα της Ναταλίας χειρονομώντας. Φανερά ενοχλημένη, κοίταξε τον Γιάννη με μίσος, δίνοντας στα χείλη της τέτοια έκφραση σαν να είχε μόλις πει χαλασμένο γάλα.

Εκτός από την Τίνα, με την οποία είχαν διαφορά ηλικίας εννιά χρόνια, υπήρχε και άλλη αδελφή, με το όνομα Ναταλία, που είχε φύγει από το σπίτι στα δεκαέξι της – όταν η Ελβίρα ήταν οχτώ χρονών– και από φήμες που υπήρχαν, δούλευε πλέον σε πρακτορείο συνοδών.

Δεν θυμόταν σχεδόν τίποτε από εκείνη. Η μόνη ανάμνησή της ήταν από τα όγδοα γενέθλιά της, όταν την είχε καθίσει στα γόνατά της και την κουνούσε σαν αναβάτη σε άλογο, κρατώντας τα χέρια της και κάνοντας ήχους καλπασμού. Κοίταζε το χαμογελαστό πρόσωπό της και ξεκαρδιζόταν στριγκλίζοντας. Ξαφνικά είχε ακουστεί η φωνή της μάνας τους: «Σκάστε ηλίθιες!» Είχε φοβηθεί πάρα πολύ και είχε αγκαλιάσει τη Ναταλία στριμώχνοντας το πρόσωπό της στο στήθος της και σφίγγοντάς τη. Εκείνη

είχε τυλίξει τρυφερά το χέρι γύρω από το κεφάλι της, σαν φτερούγα. Έχοντας κολλημένο το αυτί στην καρδιά της, η Ελβίρα άκουγε τους παλμούς και για κάποιον λόγο ένιωθε ευτυχισμένη. Τόσο ευτυχισμένη, που δεν άντεξε για πολύ. Σηκώθηκε κι έτρεξε γρήγορα στο δωμάτιό της. Μετά από αυτό, σε οποιαδήποτε δυσκολία της, σκεφτόταν ότι θα έφταναν τα επόμενα γενέθλιά της και η Ναταλία θα την κρατούσε πάλι στην αγκαλιά της.

Όμως αυτή η στιγμή δεν επαναλήφθηκε ποτέ. Στα επόμενα γενέθλια η Ναταλία είχε φύγει. Από τότε δεν αναφέρθηκε ξανά το όνομά της στην οικογένεια. Σπανίως μόνο η μάνα της μετέφερε στην Τίνα κάποιο χαιρέκακο σχόλιο γι' αυτήν ή κάποια αρνητική πληροφορία για τη ζωή της, αλλά χωρίς να την κατονομάζει. Η Ελβίρα, ακόμη κι όταν έμαθε ότι η αδελφή της δούλευε σε πρακτορείο συνοδών, δεν την κατηγόρησε. Στο μυαλό της ήταν πάντοτε η καλόψυχη ηρωίδα που θυσιάσε την εφηβεία της για να κερδίσει την ελευθερία.

Τώρα, μετά από δέκα χρόνια, ήταν η πρώτη φορά που άκουγε το όνομά της. Και όχι για καλό λόγο. Ανακοινωνόταν σαν το εύκολο θήραμα του οποίου οι κυνηγοί, με κάποιον τρόπο, είχαν εντοπίσει τη φωλιά. Αυτή ήταν η εικόνα που είχε μπροστά της. Αναγκαστικά μέσα σε αυτή θα έπρεπε να πάρει η ίδια τη θέση του προστάτη της Ναταλίας. Δεν μπορούσε να σκεφτεί όμως κανένα σχέδιο για το πώς θα μπορούσε να την προστατέψει.

Σηκώθηκε από την πολυθρόνα και πήγε στην άλλη πλευρά του δωματίου. Στάθηκε μπροστά από έναν πίνακα που απεικόνιζε μια παρτίδα σκάκι σε εξέλιξη. Τα άσπρα έχαναν. Σκέφτηκε πώς θα έπρεπε να παίξει την επόμενη κίνηση. Κοίταξε τα βασικά κομμάτια του αντιπάλου και είδε τον πύργο των μαύρων να απειλεί τη βασίλισσα των άσπρων, που ήταν απροστάτευτη. Αυτή είναι η Ναταλία,

είπε μέσα της. Μετά κοίταξε τον πύργο. Ήταν τοποθετημένος στο κέντρο. Αυτό είναι το πρακτορείο συνοδών. Απομακρύνθηκε από το κάδρο για να δει τη συνολική εικόνα. Πάνω από τη σκακιέρα είδε ένα χέρι. Και αυτό είναι το χέρι του Γιάννη. Μετακινεί τα κομμάτια μόνος του, χωρίς να εμποδίζεται από κανέναν, και ιδίως από την Τίνα.

Ήξερε ότι ο Γιάννης ζούσε και συμπεριφερόταν σαν να μην ήταν παντρεμένος. Η Τίνα ήταν στη ζωή του μια άχρηστη παρουσία την οποία συντηρούσε απλώς και μόνο επειδή του κάλυπτε μια άχρηστη θέση. Αυτή της συζύγου. Από αυτή την άποψη, η Τίνα κάλυπτε την οργανική θέση που είχε δημιουργήσει ο Γιάννης με απόλυτη συνέπεια. Ήταν ότι ακριβώς ζητούσε. Ή, καλύτερα, ότι μπορούσε να ανεχτεί. Χωρούσε μέσα στη θέση χωρίς να ζητάει να απλωθεί παραέξω. Έτσι, υπήρχε μεν, αλλά δεν τον περιόριζε σε τίποτε. Η ζωή του ήταν ανεξάρτητη. Γυναίκες έμπαιναν και έβγαιναν συνεχώς μέσα σε αυτήν.

Κάπου στην άκρη, η Ελβίρα είδε ένα μαύρο πiónι. Αυτή είναι η Τίνα. Δεν έχει καμία σύνδεση με τον Γιάννη. Απλώς είναι σε τέτοια θέση που ονειρεύεται ότι θα γίνει κάποτε βασίλισσα. Της αρκεί απλώς να είναι στην παρτίδα. Έχει τοποθετηθεί μακριά από την εξέλιξη της μάχης, ώσπου να φτάσει στον στόχο της. Μέχρι να φτάσει στην τελευταία σειρά δεν ζει. Απλώς υπάρχει, υπομένει και περιμένει. Πρόσεξε καλύτερα την παρτίδα και είδε ότι, ουσιαστικά, από τον πύργο δεν μπορούσε να εγκλωβιστεί η Ναταλία. Όμως στην επόμενη κίνηση θα την απειλούσε ένας ακόμη πύργος και τότε θα έφτανε σε αδιέξοδο. Ο Γιάννης είχε απλώσει το χέρι του και είχε σπρώξει τον Ανδρέα προς τα εκεί. Η άσπρη βασίλισσα ήταν εγκλωβισμένη.

Η ίδια πού ήταν στην παρτίδα; Πουθενά. Άρα, δεν μπορούσε να τον εμποδίσει. Μπορούσε όμως να γίνει το στό-

μα μέσα στον πίνακα που θα δάγκωνε το χέρι του Γιάννη και δεν θα το άφηνε να κάνει καμία κίνηση. Άλλη επιλογή δεν είχε. Ο κίνδυνος ήταν πλέον ορατός. Αφότου ακούστηκε το όνομά της από τα χείλη αυτού του ανθρώπου, η ελευθερία που είχε κατακτήσει η Ναταλία είχε μετατραπεί πλέον σε ευάλωτη απομόνωσή της.

Η ΝΑΤΑΛΙΑ, από τότε που είχε φύγει, δεν είχε καμία επαφή με την οικογένεια. Δεν ήθελε να αισθάνεται κόρη. Αυτός ο ρόλος την πλήγωνε. Για να τον ξεπεράσει, συμπεριφερόταν σαν μητέρα. Παιδί της ήταν όποιος και ό,τι συναναστρεφόταν. Φρόντιζε, προσέφερε, συμπαραστεκόταν. Ήταν διαθέσιμη και δινόταν με όλη την καρδιά της.

Είχε απλοποιήσει τα όνειρά της. Ουσιαστικά κάθε μέρα που ζούσε μακριά από την Τίνα και τη μητέρα τους συνιστούσε γι' αυτήν την εκπλήρωση ενός ονείρου. Και ήταν ενθουσιασμένη που τα κατάφερνε υπηρετώντας αυτό το όνειρο με την ίδια ζέση ήδη για δέκα χρόνια. Δεν είχε γνωρίσει φυσικά τον Γιάννη ούτε είχε πάει στον γάμο τους. Και γιατί να το έκανε άλλωστε; Ήξερε ότι τίποτε δεν επρόκειτο να αλλάξει.

Απ' όταν ήταν παιδί ακόμη, η συμπεριφορά της μητέρας της υποχρέωνε τη Ναταλία να έχει διαρκώς ενεργοποιημένα τα αντανακλαστικά άμυνας. Την εγκλώβιζε σε ένα καθεστώς έντασης καθ' όλη τη διάρκεια της ημέρας. Μια αρνητική κριτική –από τις πολύ συχνές της μητέρας της–, με την οποία μπορούσε να σχολιάσει οτιδήποτε και οποιονδήποτε, πυροδοτούσε εύκολα έναν καβγά μεταξύ τους. Διαφωνούσε σε όλα μαζί της. Η μητέρα της δεν προσπαθούσε να την πείσει –πράγμα που άλλωστε ήταν δύσκολο, αφού η επιχειρηματολογία της δεν στηριζόταν σε ηθικό υπόβαθρο–, αλλά να την υποχρεώσει να σωπάσει και να εφαρμόζει στο εξής τη δική της άποψη προκειμένου να πετύχει κάτι καλό στη ζωή της.

Ένας όρος στη διαθήκη, τρεις αδελφές, σκοτεινά οικογενειακά μυστικά και ένα έγκλημα.

Ένα πάρτι γίνεται αφορμή να διαρρεύσει το σκοτεινό μυστικό της οικογένειας. Οι πρωταγωνιστές αγωνίζονται να κρύψουν τα ίχνη της προηγούμενης ζωής τους, φτάνοντας ακόμα και στη συγκάλυψη ενός εγκλήματος. Για μία ακόμη φορά, το τέλος τους φέρνει αντιμέτωπους με την αλήθεια που όλοι θα είχαν προβλέψει, αν –φυσικά– επέλεγαν να βλέπουν τα πράγματα χωρίς την ασάφεια που δίνουν στην όραση οι «τρεις βαθμοί μυωπίας»...

 εκδόσεις
ΚΛΕΙΔΑΡΙΘΜΟΣ
www.klidarithmos.gr

ISBN 978-960-645-048-8

9 789606 450488